

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. Z.**, zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2021, č. j. 60 A 23/2021 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se** v části týkající se výroku I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2021, č. j. 60 A 23/2021 - 21, **z a m í t á .**
- II. Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2021, č. j. 60 A 23/2021 - 21 **se z r u š u j e** a věc se v tomto rozsahu **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „*krajský soud*“) žalobu proti nečinnosti správního orgánu, kterou se domáhal uložení povinnosti

žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020. Tímto odvoláním žalobce brojil proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. OZZ 2720/2019 Vk. Krajský soud rozsudkem ze dne 25. 8. 2021, č. j. 60 A 23/2021 - 21, rozhodl tak, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o odvolání podaném žalobcem dne 10. 12. 2020 v uvedené věci ke správnímu orgánu prvního stupně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 7. 7. 2020, č. j. PVMU 81970/2020 16a (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč. Prvostupňové rozhodnutí správní orgán prvního stupně doručil dne 15. 7. 2020 do datové schránky žalobce a následně dne 24. 7. 2020 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb také zmocněnci žalobce (přestože měl zmocněnec žalobce dle svého tvrzení zřízenou datovou schránku). Žalobce dne 31. 7. 2020 podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání (dále jen „*odvolání ze dne 31. 7. 2020*“), které žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020, č. j. KUOK 105924/2020, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Dále však též zmocněnec žalobce podal dne 10. 12. 2020 ke správnímu orgánu prvního stupně odvolání (dále jen „*odvolání ze dne 10. 12. 2020*“) „*proti údajně vydanému rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OZZ 2720/2019 Vk*“, které mu dle jeho tvrzení nikdy nebylo doručeno a jehož obsah neznal. Odvolání ze dne 10. 12. 2020 bylo dle žalobce včasné, neboť lhůta pro podání odvolání počíná běžet doručením prvostupňového rozhodnutí zmocněnci; v tomto případě však bylo dle tvrzení žalobce prvostupňové rozhodnutí doručeno jen žalobci a jeho zmocněnci nikoliv. Odůvodnění odvolání mělo být doplněno po doručení prvostupňového rozhodnutí zmocněnci žalobce.

[4] Přípisem ze dne 6. 1. 2021, č. j. PVMU 2010/2021 16a, nadepsaným „*Vyrozumění o podaném odvolání*“, správní orgán prvního stupně konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno jak přímo žalobci, tak zmocněnci žalobce. Žalobce využil svého práva podat odvolání [míněno odvolání ze dne 31. 7. 2020 – pozn. NSS], toto odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2020 zamítl, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proto správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že o odvolání ze dne 10. 12. 2020 nelze rozhodnout a v závěru předmětného neformálního vyrozumění žalobci sdělil, že odvolání ze dne 10. 12. 2020 nemůže „*vyhovět*“.

[5] Protože žalovaný o odvolání ze dne 10. 12. 2020 dle žalobce nerozhodl, požádal žalobce dne 23. 4. 2021 Ministerstvo dopravy o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného. Ministerstvo dopravy usnesením ze dne 3. 5. 2021, č. j. MD-13217/2021-160/3, rozhodlo o nevyhovění žádosti žalobce, neboť nezjistilo, že by žalovaný byl nečinný.

[6] Dle krajského soudu bylo pro rozhodnutí ve věci stěžejní zodpovězení otázky, zda byl žalovaný povinen rozhodnout o odvolání ze dne 10. 12. 2020, a pokud ano, zda je s vydáním takového rozhodnutí v prodlení.

pokračování

[7] Odvoláním je podle krajského soudu vždy zahájeno odvolací řízení, a je tedy třeba o něm vždy rozhodnout některým ze způsobů dle § 87, § 90 nebo § 92 správního řádu. Vyřízení odvolání neformálním sdělením zákon nepřipouští. Podle krajského soudu je nesporné, že v nyní posuzované věci žalovaný ani správní orgán prvního stupně žádným ze zákonem předvídaných způsobů o odvolání ze dne 10. 12. 2020 nerozhodli. Takový postup nelze aprobovat; neshledal-li správní orgán prvního stupně důvod k autoremeduře (§ 87 správního řádu), měl odvolání ze dne 10. 12. 2020 se svým stanoviskem postoupit žalovanému, který o něm měl rozhodnout v intencích § 81 až § 92 správního řádu. Tím, že žalovaný o odvolání ze dne 10. 12. 2020 nerozhodl, zkrátil žalobce dle krajského soudu na právu domáhat se následně soudní ochrany prostřednictvím žaloby podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Otázku, zda byl žalovaný povinen rozhodnout o odvolání ze dne 10. 12. 2020, tak krajský soud zodpověděl kladně.

[8] Současně krajský soud dospěl k závěru, že je žalovaný s vydáním rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020 v prodlení. Odvolání ze dne 10. 12. 2020 bylo podáno téhož dne a správní orgán prvního stupně byl tudíž povinen v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu nejpozději do 9. 1. 2021 předat žalovanému správní spis se svým stanoviskem. Třicetidenní lhůta pro rozhodnutí o odvolání pak dle krajského soudu marně uplynula dne 8. 2. 2021, a žalovaný byl tudíž ke dni vydání rozsudku krajského soudu nečinný. Pro úplnost krajský soud dodal, že závěr o nečinnosti žalovaného by platil, i pokud by lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání běžela ode dne 26. 2. 2021 – tedy ode dne, kdy správní orgán prvního stupně předal žalovanému správní spis, jehož součástí bylo i odvolání ze dne 10. 12. 2020, za účelem posouzení možné nečinnosti správního orgánu prvního stupně (na základě žádosti žalobce o uplatnění opáření proti nečinnosti doručené žalovanému dne 18. 2. 2021).

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně aproboval procesní postup žalobce, který namísto podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu obchází zákon podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je dle stěžovatele „*přípravný*“ a pomocný prostředek, jehož účelem je, aby správní orgán vydal rozhodnutí ve věci samé (případně osvědčení). Stěžovatel odkazuje na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle kterých žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam nedosáhne ochrana žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu lze uplatnit jen tehdy, pokud nebylo rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhá, dosud vydáno; rozhodnutí je dle § 71 odst. 2 správního řádu vydáno, byl-li alespoň jeden stejnopis rozhodnutí předán k doručení některému z účastníků řízení.

[11] Dále v kasační stížnosti stěžovatel jednak popisuje postup správního orgánu prvního stupně při doručování prvostupňového rozhodnutí žalobci a zmocněnci žalobce, a jednak uvádí, že vydal „*meritorní rozhodnutí o odvolání dne 13. 10. 2020, č. j. KUOK 105924/2020, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.*“

Dle stěžovatele tak bylo prokázáno, že o odvolání rozhodl a rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce. S ohledem na tuto skutečnost měl žalobce podat žalobu proti (posledně uvedenému) rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu žalobce dle stěžovatele obchází zákon.

[12] Stěžovatel napadá rovněž výrok o náhradě nákladů řízení. Procesní strategie žalobce může být dle stěžovatele důvodem hodným zvláštního zřetele, na jehož základě soud úspěšnému účastníku nepřizná náhradu nákladů řízení. Žalobce se svojí procesní strategií snaží dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání, přičemž tato strategie je podle stěžovatele důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.

[13] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry učiněnými krajským soudem. Uvádí, že stěžovatel jednotlivá rozhodnutí vydaná ve správním řízení zaměňuje a jeho kasační argumentace se míjí s předmětem řízení před krajským soudem. Kasační námitky se týkají doručení prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020, přičemž v nyní projednávané věci je stěžejní, zda žalovaný rozhodl o odvolání ze dne 10. 12. 2020. Podle žalobce není relevantní, zda žalovaný rozhodl o odvolání ze dne 31. 7. 2020, jelikož rozhodnuto musí být o každém odvolání. Tvrzení stěžovatele, který žalobci „vnucuje“ podání žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s., považuje žalobce za absurdní. Dále se žalobce vyjadřuje k jednotlivým tvrzením stěžovatele, týkajícím se doručování prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020. Námitku brojící proti výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení nepovažuje žalobce za důvodnou; nedoručení prvostupňového rozhodnutí zmocněnci žalobce a nevydání rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020 nelze považovat za žalobcovu procesní strategii. Žalobce tak navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost je částečně důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel, v souladu se závazným právním názorem krajského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku, o odvolání ze dne 10. 12. 2020 rozhodl, a to dne 29. 10. 2021. Tato skutečnost však nemá vliv na rozhodování o kasační stížnosti, neboť Nejvyšší správní soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl ke dni rozhodnutí krajského soudu (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[17] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne

pokračování

26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek a se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle rekapituluje průběh správního řízení, přičemž převážná část jeho argumentace se týká procesního postupu při doručování prvostupňového rozhodnutí a při vydání rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020. Stěžovatel však pomíjí, že předmětem řízení před krajským soudem bylo výhradně posouzení otázky, zda byl nečinný ve vztahu k vydání rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020. Ve zbývajících částech kasační stížnosti namítá, že (a) žalobce se měl soudní ochrany domáhat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., a nikoli žalobou proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s., a (b) žalobci neměl krajský soud přiznat právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s.

[19] Z kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel nerespektuje, že žalobci se otevřely dvě „cesty“ soudní ochrany: (1) přezkum rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020 (prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s.) a (2) ochrana proti nečinnosti stěžovatele týkající se nevydání rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020 (prostřednictvím žaloby podle § 79 s. ř. s.). Kterou z uvedených „cest“ soudní ochrany žalobce využije, či zda využije obě, bylo v jeho dispozici. Skutečnost, zda žalobce proti rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020 brojil žalobou podle § 65 s. ř. s., není pro rozhodnutí v nyní projednávané věci podstatná; přestože totiž obě „cesty“ soudní ochrany mají původ v jediném správním řízení (řízení vedeném u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. OOZ2 2720/2019 Vk), v důsledku procesního vývoje je rozhodnutí o možné nečinnosti stěžovatele ve vztahu k odvolání ze dne 10. 12. 2020 nezávislé na potenciálním soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že se zde nevyjadřuje ke „vhodnosti“ či možné úspěšnosti jedné či druhé „cesty“; pro nyní posuzovanou věc je významné pouze to, že žalobce měl právo domáhat se ochrany před nečinností stěžovatele a jeho žalobu shledal krajský soud oprávněně důvodnou (k tomu viz dále).

[20] Závěry krajského soudu nejsou ani v rozporu s judikaturou, na kterou stěžovatel odkazuje. Ta totiž pouze vymezuje kritéria pro rozlišování jednotlivých typů správních žalob. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, vyplývá, že účelem žaloby podle § 79 s. ř. s. „[j]e umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí [...] ve věci samé a také případně osvědčení. V řízení o nečinnosti žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené množiny taxativně vymezených aktů, jak jsou uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Jedná-li se o akt přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, soud správnímu orgánu neuloží, jaký obsah má dotčený akt mít, nýbrž toliko povinnost jej vydat. Obsahová stránka takového aktu pak může být přezkoumána poté, co bude vydán, v případném následném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.“ Krajský soud postupoval

v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; zjistil, že stěžovatel byl povinen rozhodnout o odvolání ze dne 10. 12. 2020, ve lhůtě dle § 71 správního řádu (ani ke dni vydání napadeného rozsudku) tak neučinil, a byl tedy nečinný ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud proto správně uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020.

[21] Stěžovatel se mýlí, pokud má za to, že žaloba podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020 je jediným prostředkem obrany žalobce. Podání této žaloby je v žalobcově dispozici, avšak stejně tak je žalobce oprávněn domáhat se ochrany proti nečinnosti stěžovatele ve vztahu k odvolání ze dne 10. 12. 2020 žalobou podle § 79 s. ř. s. Soudní přezkum možné nečinnosti stěžovatele je samostatným řízením, jehož předmět je odlišný od předmětu potenciálního řízení o přezkumu rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020. Po vydání rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 12. 2020 lze pak i toto rozhodnutí samostatně napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s.

[22] Kasační argumentaci stěžovatele tak nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti konec konců ani sám netvrdí, že by o tomto odvolání nebyl povinen rozhodnout. Jak je uvedeno již výše, kasační argumentace se mívá s jádrem nyní projednávané věci, a není tak způsobilá závěry krajského soudu zpochybnit.

[23] Další kasační námitkou stěžovatel brojí proti výroku napadeného rozsudku, jímž bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč. Dle stěžovatele je žalobcova procesní strategie, jejímž cílem je dosažení zániku odpovědnosti za přestupek bez jeho věcného projednání ve správním řízení, důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s.

[24] K moderaci náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s. ř. s. mohou správní soudy přistoupit pouze výjimečně. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podle § 60 odst. 7 s. ř. s. lze postupovat například v případě podání žaloby zjevně nedůvodné z hlediska hmotněprávního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62), byl-li ve sporu z procesních důvodů úspěšný žalobce, ačkoliv jeho jednání, které bylo předmětem napadeného správního rozhodnutí, směřovalo proti pravidlům slušnosti, mravnosti a společenského chování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2011, č. j. 8 As 41/2010 - 110), domáhal-li se žalobce ochrany před nezákonným zásahem, který vyvolal svým vlastním absolutně neplatným právním jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 9 Aps 14/2013 - 72, č. 3118/2014 Sb. NSS), nebo podal-li žalobce nejasné podání, z něž nebylo zřejmé, čeho se domáhá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 As 13/2003 - 33).

[25] V nyní projednávané věci je zřejmé, že cílem žalobcova procesního postupu nebylo dosáhnout věcného přezkumu prvostupňového rozhodnutí, jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku, neboť stěžovatel již pravomocně zamítl (první) odvolání ze dne 31. 7. 2020. Pokud by žalobce měl v úmyslu docílit soudního přezkumu prvostupňového rozhodnutí, potažmo rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 7. 2020, mohl (a měl) tak učinit prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s. podané proti poslední uvedenému rozhodnutí. To však neučinil a namísto toho prostřednictvím svého zmocněnce podal dne 10. 12. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí v pořadí již druhé odvolání, přestože si byl vědom,

pokračování

že prvostupňové rozhodnutí již odvoláním napadeno bylo – o tom svědčí i samotný text odvolání ze dne 10. 12. 2020, v němž je uvedeno, že *„pokud tedy obviněný podal sám odvolání, učinil tak ještě před oznámením rozhodnutí zmocněnci“*. Není pochyb, že citovaná část odvolání ze dne 10. 12. 2020 odkazovala právě na odvolání ze dne 31. 7. 2020. Jestliže stěžovatel o prvním odvolání dne 13. 10. 2020 již pravomocně rozhodl tak, že jej zamítl, muselo být žalobci zřejmé, že podáním dalšího odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již nemůže docílit zvratu ve věci samé.

[26] Procesní strategie žalobce tak ve svém důsledku nesměřovala k ochraně jeho veřejných subjektivních práv, ale jejím účelem bylo pouze vytvoření procesního „zmatku“. Přestože tedy žaloba na ochranu proti nečinnosti stěžovatele byla shledána důvodnou, nečinnost stěžovatele byla důsledkem žalobcova nestandardního postupu (tj. podání druhého odvolání ze dne 10. 12. 2020). Popsaná účelová procesní strategie žalobce je důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který měl krajský soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodnout tak, že se žalobci náhrada nákladů nepřiznává. Není přitom rozhodné, jak stěžovatel fakticky rozhodl o odvolání ze dne 10. 12. 2020.

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost v části směřující proti výroku II. napadeného rozsudku důvodnou, výrok II. napadeného rozsudku tak zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tak v dalším řízení bude vycházet z toho, že je v projednávané věci namíste aplikovat § 60 odst. 7 s. ř. s. a žalobci nepřiznat náhradu nákladů řízení.

[28] Kasační stížnost v části směřující proti výroku I. napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou a v tomto rozsahu ji zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta druhá s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl ve věci částečně úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Žalobce byl ve věci rovněž částečně úspěšný, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal podle § 60 odst. 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Důvodem pro nepřiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti je žalobcova účelová procesní strategie, jež byla popsána výše v odstavcích [25] a [26] tohoto rozsudku. Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne o náhradě nákladů řízení před krajským soudem, a to v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odstavci [26] výše.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. ledna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu

